

Súd: Okresný súd Dunajská Streda
Spisová značka: 14C/527/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2214201212
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jakubová
ECLI: ECLI:SK:OSDS:2015:2214201212.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dunajská Streda v konaní pred sudkyňou JUDr. Monikou Jakubovou, v právnej veci žalobcu: CEE COLLECT FUND 1 LTD, so sídlom Agiou Nikolaou, 67 - 69, 1st floor, Flat/Office 103, Egkomi, 2408, Nikózia, Cyprus, reg.číslo: HE 308237, právne zastúpený: BBH advokátska kancelária, s.r.o. so sídlom Gorkého 3,811 01 Bratislava, IČO: 36 713 066, v mene ktorej koná Mgr. Olga Beláňová, proti žalovanej: D. T., F.. XX.Z.T. XXXX, F. T. P. XXXX/X, XXX XX C. J., t.č. na neznámom mieste, v konaní zastúpený L. S., Q. Z. J. C. J., o zaplatenie 185,72 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Súd žalobu zamietla.

Žalovanej sa náhrada trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Podaním doručeným tunajšiemu súdu dňa 3.februára 2014 sa žalobca domáhal rozhodnutia súdu, ktorým by bola žalovaná zaviazaná k zaplateniu sumy 185,72 eur s príslušenstvom. Žalobu odôvodnil tým, že jeho právny predchodca uzavrel so žalovanou zmluvu o bežnom účte s povoleným prečerpaním peňažných prostriedkov na účte. V dôsledku neplnenia platobných povinností porušila obchodné podmienky. Žalovaná napriek výzvam svoj dlh do dnešného dňa nezaplatila a je voči žalobcovi od 31.januára 2014 v omeškaní. Zároveň si uplatnil úrok z omeškania, ako aj náhradu trov konania.

Súd žalovanej pre jej neznámy pobyt v zmysle § 29 O.s.p. uznesením č.k. 14C/527/2015-98 zo dňa 26.októbra 2015 ustanovil opatrovníka v osobe tajomníčky Okresného súdu Dunajská Streda, ktorej žalobu aj s prílohami podľa § 79 ods. 4 a 114 ods. 3 O. s. p. spolu s procesnými poučeniami vrátane ustanovenia § 120 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku doručil s výzvou, aby sa vyjadrila v lehote do 15 dní od doručenia, pričom na výzvu súdu nijak nereagovala, ostal pasívna.

Predmetom konania je suma, ktorá je nižšia než 1.000 eur. Podľa § 200ea Občianskeho súdneho poriadku (O.s.p.), ak v priebehu konania dosiahne predmet konania sumu 1000 eur, od toho okamihu ide o drobný spor. Podľa § 115a ods. 1 O.s.p. na pojednanie veci samej nie je potrebné nariaďovať pojednávanie, ak to nie je v rozpore s požiadavkou verejného záujmu a ak možno vo veci rozhodnúť len na základe listinných dôkazov predložených účastníkmi a účastníci s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania súhlasia alebo sa výslovne práva na verejné pojednanie veci vzdali. Podľa ods. 2 pojednávanie nie je potrebné nariaďovať ani v drobných sporoch. Keďže v konaní ide o drobný spor, súd vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania, podľa § 115a ods. 2 O.s.p..

Podľa § 156 ods. 3 O.s.p. vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote

najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Toto oznámenie bolo uverejnené na úradnej tabuli súdu od 29.októbra 2015 až do vyhlásenia rozhodnutia (18.novembra 2015).

Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou a pripojenými listinnými dôkazmi, najmä výzvou k dlžnej sume, zmluvou o bežnom účte z 10.júla 2008 (č.l. 9 - 10), prehľadom transakcií na bežnom účte (č.l. 11), všeobecnými obchodnými podmienkami (č.l. 12 - 21), a zistil nasledovný skutkový a právny stav veci:

Z predloženej zmluvy vyplýva, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou bol dňa 10.júla 2008 uzavretá zmluva o bežnom účte, s povoleným prečerpaním na účte s úrokovou sadzbou povoleného prečerpania k dátumu podpisu zmluvy je 16,9%. V záverečných ustanoveniach pod písm. a) je uvedené, že „Časť obsahu tejto zmluvy je určená Všeobecnými obchodnými podmienkami pre depozitné produkty, Obchodnými podmienkami pre vydanie a používanie medzinárodnej platobnej karty a Cenníkom, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Majiteľ účtu podpísaním tejto zmluvy vyhlasuje a potvrdzuje, že sa s dokumentmi uvedenými vy predchádzajúcej vete oboznámil, porozumel im a súhlasí s ich obsahom.“.

Z prehľadu transakcií na bežnom účte (č.l. 11) je zrejmé, že žalovaná sa dostala do meškania 31.júla 2008 so sumou 49 eur, označenou ako poplatok za vedenie účtu. Počnúc od tohto dátumu sú jej účtované len bankové poplatky. Z tohto prehľadu nie je zrejмый ani posledný vykonaný debetný úkon ani kreditný úkon žalovanej.

Z výzvy zo dňa 23.augusta 2012 je zrejmé, že žalovaná bola vyzvaná na splnenie dlhu vo výške 222,99 eur (vrátane príslušenstva), pričom však nie je zrejmé, koľko je z tejto sumy na istinu, koľko na úroky a na iné poplatky. K uvedenému listu žalobca nepripojil potvrdenie o doručení.

Podľa ustanovenia § 708 ods. 1 Obchodného zákonníka zmluvou o bežnom účte sa zaväzuje banka zriadiť od určitej doby na určitú menu bežný účet pre jeho majiteľa.

V zmysle ustanovenia § 708 ods. 2 Obchodného zákonníka na uzavretie zmluvy sa vyžaduje písomná forma.

Podľa ustanovenia § 710 Obchodného zákonníka ak je v zmluve určené, že banka vykoná do určitej sumy príkazy na platby, aj keď nemá na to potrebné peňažné prostriedky na účte, spravujú sa práva a povinnosti strán pri uskutočnení týchto platieb zmluvou o úvere (§ 497 a nasl.).

Podľa ustanovenia § 497 ods. 1 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Ako vyplýva z § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

Podľa § 503 ods. 2 Obchodného zákonníka ak sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach, sú v deň splatnosti každej splátky splatné aj úroky z tejto splátky.

V zmysle § 504 Obchodného zákonníka, dlžník je povinný vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky v dojednanej lehote, inak do jedného mesiaca odo dňa, keď ho o ich vrátenie veriteľ požiadal.

Podľa § 506 Obchodného zákonníka ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi.

Podľa § 25 ods. 1, ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov právne vzťahy, ktoré vznikli pred 11. júnom 2010 na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, sa spravujú podľa doterajších predpisov, ak tento zákon v odseku 2 neustanovuje inak. Ustanovenia § 10 ods. 2 a 3, § 12, 14, 17 ods. 1 a 2 a § 18 sa od 11. júna 2010 použijú aj na právne vzťahy vzniknuté na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá bola uzavretá pred nadobudnutím

účinnosti tohto zákona na dobu neurčitú a podľa ktorej sa po nadobudnutí účinnosti tohto zákona poskytuje alebo môže poskytovať spotrebiteľský úver.

Podľa § 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase podpísania zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), na účely tohto zákona sa rozumie

- a) spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme,
- b) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom,
- e) poplatkami akákoľvek platba, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi v súvislosti s poskytovaním úveru, okrem úrokov.

Podľa § 3 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, veriteľom je fyzická alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania, v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci. Podľa ods. 2 spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel, ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Podľa ods. 5 pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere musí byť spotrebiteľ písomne oboznámený so zmluvnými podmienkami podľa § 4 prostredníctvom ustanoveného vzoru formulára. Na požiadanie musí veriteľ poskytnúť spotrebiteľovi ďalšie doplňujúce informácie.

Podľa § 3 ods. 6 zákona o spotrebiteľských úveroch, pri spotrebiteľských úveroch formou preddavkov na bežný účet s výnimkou kreditnej karty (§ 1 ods. 3) alebo v prípadoch, keď nemožno určiť ročnú percentuálnu mieru nákladov, musí byť spotrebiteľ pred uzavretím zmluvy informovaný o úverovom limite, o nákladoch spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, o spôsobe výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov, o podmienkach, za ktorých môže byť zmluva zmenená, a o spôsobe a termíne skončenia zmluvného vzťahu. Počas trvania zmluvy musí byť spotrebiteľ bezodkladne informovaný o zmene ročnej percentuálnej miery nákladov.

Podľa § 4 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná.

Podľa § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä a) sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť, b) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, c) cenu tovaru alebo poskytnutej služby, d) identifikáciu vlastníka, ak vlastníctvo neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva spotrebiteľom, e) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, f) meno a adresu spotrebiteľa, g) ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, h) podmienky závislé od objektívnych skutočností, pri ktorých splnení môže byť upravená ročná percentuálna miera nákladov, i) výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c), ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; ide o určenie podmienok, za ktorých musí spotrebiteľ zaplatiť zvýšené náklady. Uvedie sa výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad.

Podľa § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva ďalej obsahuje a) oprávnenia spotrebiteľa na zníženie nákladov na spotrebiteľský úver pri jeho splatení pred lehotou splatnosti podľa § 6, b) sankcie za porušenie zmluvy, c) podmienky, za ktorých možno použiť zmenu alebo šek, d) spôsob zániku záväzku zo zmluvy.

Podľa § 4 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch, od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

Súd vyhodnotil právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným ako spotrebiteľský, na ktorý je potrebný aplikovať najmä Občiansky zákonník, zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

Nepochybne zmluva uzavretá medzi účastníkmi je teda spotrebiteľskou zmluvou v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa

v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5. 4. 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou. Pri závere o tom, že spornú zmluvu je potrebné považovať za spotrebiteľskú zmluvu, je potrebné na ňu aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“).

Podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

V zmysle § 54 ods. 1, ods. 2, Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľov, Orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

Z predložených listinných dôkazov nebolo súdu zrejmé, ako žalobca k žalovanej istine dospel, koľko, kedy a akou formou žalovaný vykonal jednotlivé úhrady, ako boli ním vykonané platby započítané, kedy bola zo strany žalovaného naposledy uhradená splátka a na základe akého faktu vyhlásil mimoriadnu splatnosť spotrebiteľského úveru. Z predloženej zmluvy nevyplýva, že aká suma a za akým účelom bola žalovanému poskytnutá - v akej výške bolo povolené prečerpanie účtu. Z obsahu zmluvy je zrejmé len toľko, že žalovaný založil bežný účet a v zmysle obchodných podmienok je možné žalovanému poskytnúť službu „povolené prečerpanie“. Žalobca súdu nepredložil zmluvu o prečerpaní, resp. oznámenie o poskytnutí povoleného prečerpania, a teda nepreukázal, že pôvodný veriteľ skutočne poskytol žalovanému povolené prečerpanie na účte.

Podľa § 120 O.s.p., Účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Súd je povinný okrem vecí podľa odseku 2 poučiť účastníkov, že všetky dôkazy a skutočnosti musia predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie (§ 115a) najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada. Skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr sú odvolacím dôvodom len za podmienok uvedených v § 205a.

Navrhovanie dôkazov má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1). Dôkaznú povinnosť môže účastník plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania, bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z

dôkazov navrhnutých účastníkom v opačnom procesnom postavení než je účastník, ktorý nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

Splnenie dôkaznej povinnosti neznamená automaticky unesenie dôkazného bremena. Dôkazným bremenom (v spojitosti s dôkaznou povinnosťou) rozumieme zodpovednosť účastníka za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov. V praxi môžu navrhnuté dôkazy vyznieť (po ich vykonaní a vyhodnotení) ako nepoužiteľné zdroje informácií vo vzťahu k uplatnenej súdnej ochrane bez zreteľa na procesné postavenie účastníka. Zmysel uplatňovania dôkazného bremena spočíva v zabezpečení reálneho uplatnenia základného práva na súdnu ochranu aj v prípadoch, v ktorých sa vykonajú všetky navrhnuté dôkazy, prípadne výnimočne aj iné než navrhnuté dôkazy, a súd napriek tomu nemá jednoznačný skutkový základ pre svoje rozhodnutie. V takom prípade musí rozhodnúť v situácii dôkaznej núdze, ktorej dopad (neúspech v konaní) pričíta tomu účastníkovi, na ktorom predovšetkým podľa predpisov hmotného práva leží dôkazné bremeno, t.j. zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva.

Poučovacia povinnosť podľa tohto ustanovenia je do určitej miery obdobná poučovacej povinnosti súdu v rámci prípravy pojednávania. Súd je povinný pred procesným rozhodnutím o skončení dokazovania alebo pred rozhodnutím bez nariadenia pojednávania poučiť účastníkov v rozsahu, ktorý sa týka - času, do ktorého možno predložiť alebo navrhnúť dôkazné prostriedky, - dôsledku nesplnenia tejto povinnosti, t.j. o tom, že na neskôr predložené alebo označené dôkazy a skutočnosti súd neprihliadne, pričom zrejme ide len o opravný, odvolací súd, čo vyplýva z toho, že po vyhlásení uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, už dokazovať nemožno a do úvahy prichádza len postup účastníka v odvolacom konaní, - významu a použiteľnosti neskôr predložených alebo označených dôkazov a skutočností len v rozsahu a za podmienok uvedených v § 205a.

Predovšetkým treba uviesť, že splnenie tejto poučovacej povinnosti má rozhodujúci vplyv na rozhodnutie vo veci samej, na možnosť napadnúť toto rozhodnutie v riadnom, prípadne aj v mimoriadnom opravnom konaní, pretože jeho obsahom je významné obmedzenie predkladať alebo označovať v ďalšom konaní dôkazné prostriedky a skutočnosti, hoci objektívne existujú (tzv. neúplná apelácia). Účastníci majú predložiť alebo označiť všetky dôkazy a skutočnosti.

Súd v predmetnom konaní vyzval žalobcu dňa 26.októbra 2015 (č.l. 92), aby uviedol ako k žalovanej istine dospel, z akých jednotlivých čiastkových nárokov pozostáva žalovaná suma, ako k jednotlivým čiastkovým sumám dospel, koľko, kedy a akou formou žalovaný vykonal jednotlivé úhrady, ako boli ním vykonané platby započítané, na aké čiastkové nároky a prečo. Na výzvu súdu žalobca nijako reagoval, ostal pasívny.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, súd má za to, že žalobca nepreukázal poskytnutie povoleného prečerpania na účte žalovanej.

Na dôvažok súd uvádza, že predmetná zmluva je typovou formulárovou zmluvou vopred pripravenou predchodcom žalobcu, v ktorej sú naformulované predchodcom žalobcu stanovené zmluvné podmienky a tieto žalovaný ako spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť, ale mal možnosť ich len prijať alebo neprijať. V zmluve neboli dohodnuté podstatné náležitosti zmluvy o úvere a to výška úveru, výška zmluvného úroku a ďalšie náležitosti podľa § 4 zákona 258/2001 Z. z. Nejestvuje určitá a zrozumiteľná dohoda (v zmysle písomného návrhu - oferty a jeho písomného prijatia - akceptácie žalovaným) v písomnej forme obsahujúca podstatné náležitosti zmluvy o úvere, alebo prečerpaní účtu uvedenými konkrétnymi údajmi. Žalobca nepredložil súdu takýto dôkaz (takúto dohodu) a dokonca ani iný dôkaz, z ktorého by uvedené konkrétne náležitosti boli zrejme. Súd je preto toho názoru, že k predmetnému dojednaniu o povolenom prečerpaní v rámci bežného účtu žalovaného nedošlo. A teda z takéhoto právneho úkonu sa nemožno domáhať plnenia. V danej súvislosti súd poukazuje na rovnaký názor vyslovený v obdobnej veci v rozhodnutí Krajského súdu Trenčín sp. zn. 6Co/233/2014 z 11.marca 2014.

Vzhľadom na vyššie uvedené, nakoľko žalobca nepredložil súdu žiadne ďalšie podklady, na výzvu súdu nereagoval, nie je možné určiť, či a kedy bolo žalovanému povolené prečerpanie finančných prostriedkov, v akej výške mu bolo povolené prečerpanie, koľko z povoleného prečerpania reálne čerpal, aká je výška nepovoleného prečerpania, ktorým dátumom došlo k nepovolenému prečerpaniu, ako boli jednotlivé úhrady žalovanej započítané a pod. Súd teda dospel k záveru, že žalobca dostatočným spôsobom nepreukázal svoje tvrdenia, nepriložil k nim všetky potrebné doklady a vysvetlenia, nepredložil ani platobnú históriu žalovanej, aby bolo možné uvedené zistiť. Žalobca súdu ani neozrejmil, prečo od 31.júla 2008 realizoval právny predchodca žalobcu len jednostranné poplatky a tieto si uplatnil právny nástupca až žalobou podanou dňa 3.februára 2014. Preto má súd za to, že neunesol dôkazné bremeno. Súd zastáva názor, že od okamihu omeškania žalovanej s platením riadnej a včasnej mesačnej splátky si žalobca mohol uplatniť právo na zaplatenie dlžnej pohľadávky a najneskôr od tohto dátumu začala plynúť lehota na premlčanie. Na daný vzťah sa majú použiť zákonné ustanovenia Občianskeho zákonníka,

lebo ide o vzťah spotrebiteľský, podliehajúci právnej ochrane podľa zákonných ustanovení Občianskeho zákonníka a to aj z dôvodu, že je to pre spotrebiteľa úprava priaznivejšia, pretože lehota na premlčanie je kratšia ako podľa zákonnej úpravy Obchodného zákonníka. Preto, ak lehota na plnenie začala plynúť (od zročnosti nesplnenej splátky) dňom 1. augusta 2008, t.j. deň po nezaplatení predpísanej splátky riadne a včas, trojročná lehota potom uplynula dňa 1. augusta 2011. Nakoľko žalobca podal žalobu až 3. februára 2014, teda zjavne po premlčacej lehote, súd nemohol vyhovieť jeho žalobe aj z tohto dôvodu.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p., účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Podľa ods. 2, ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., keď po procesnej stránke bola úspešná žalovaná, avšak nakoľko jej zo súdneho spisu nevyplývajú žiadne trovy konania, ani si žiadne neuplatnila, súd je ich ani nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia, na Krajský súd v Trnave cestou tunajšieho súdu. V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. (§ 205 ods. 1, 2 O. s. p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zák. č. 233/1995 Z. z. (Exekučný poriadok).